

Noční můra

Blíží se večer a já se bojím. Ne tmy, ta mi nevadí, z tohohle strachu jsem dávno vyrostl. Bojím se usnout. Už několik nocí mě pronásledují děsivé sny. Vlastně se opakuje pořád ten stále stejný.

V tom snu vycházím z domu a mířím do černého lesa. Stromy jsou tu jiné, tak hodně jiné než v obyčejném lese. Jako by tudy prošel obr, který všechny buky, duby a osiky vyrval ze země a do jámy je zarazil opačně. Kořeny vzhůru vlají ve větru jako hadí vlasy bájně Medúzy. I všechny rostliny jsou tu jako živé. Popínavé stvoly se plazí po cestičkách a zdá se mi, že mě chtivě chytají za cípek pyžama. Hučení větru je nesnesitelné, táhlé smutné tóny se mi zařezávají do uší. Dávám se do běhu, srdce mi v těle poskakuje částečně námahou, částečně velkým strachem.

Doběhnu k tmavé rokli.

Zastaví mě prudký sráz a já se podívám dolů. Tam, o pár metrů níž, se rozprostírá klidná hladina jezera. Ale voda v něm není bezbarvě průhledná, ani modrá či zelená, jak to u takových vodních ploch bývá. Je sytě rudá. Jako krev.

Snad nějaký oční klam, způsobený odrazem červánků? Podívám se na oblohu a strnu. Není to nebe, na které jsem zvyklý. Vrstvy atmosféry úplně chybí a já se dívám přímo do hlubin vesmíru. Pravda, v noci přece vidíme na obloze hvězdy, svítící formace třpytivých bodů. Teď jsou ale prostorově uspořádané jako v 3D obrazu.

Stojím tam a bojím se.

Chci zpátky, ale nohy odmítají poslušnost. Jako by vrostly do země. Na jednu stranu je to dobře, vím, že zemská přitažlivost pořád funguje, jinak už bych se toulal kdesi v oblasti Mléčné dráhy.

Za sebou uslyším kroky a s úlevou se obracím. Zprvu temná rozostřená postava dostává najednou ostré rysy.

To jsem přece já!

Jako bych se na sebe díval do zrcadla, ale něco je jiné. Už vím! Ten kluk má oči červené jako králík, jako to jezero za mnou. A dodává mu, nebo vlastně mně... divoký vzhled. Šklebí se a já se ho zeptám: „Tak já se sobě zdám? Já jsem ve svém snu!“

Kluk se pomalu, pomaličku usměje a jeho následující slova zní děsivě: „To ne já tobě se zdám, ale ty jsi můj sen. JÁ jsem skutečný, a TY se mi zdáš.“

S hrůzou ustoupím o krok dozadu a... a s výkřikem padám ze srázu dolů do té krvavé hlubiny.

V té chvíli se vždycky probudím zaplavený studeným potem. Po první noci jsem se otřepal – no co, k večeři jsem si dal houbovou smaženici. Jasně těžké jídlo před spaním, tak se nemůžu divit.

Ale sen se opakoval.

Stále stejný les, pokaždé jsem ale až k rokli nedošel. Vypadalo to, jako když hraju počítačovou hru a občas se dostanu do dalšího levelu. A v tom posledním dostala postava můj obličej.

Co bude následovat? Jak tahle hra skončí?

Aspoň doufám, že je to hra. Kolik mám životů? Jaká je úroveň obtížnosti? Strašně rád bych si přečetl pravidla a spokojeně zabořen do křesla kriticky odzkoušel audiovizuální efekty. Ale zdá se, že lovnou zvěří jsem já.

U snídaně sedím jako zařezaný. Máma nese ke stolu hrnek s horkým čajem. Počkám, až ho postaví na stůl, a pevně ji obejmou. Cítím její teplo a jemnou květinovou vůni. Pozoruju na jejím zápěstí modravý pletenec žilek. Přiložím na něj prst a s úlevou zjišťuju životodárný pulzující tok krve. To je přece důkaz! Můj život se vším všudy je skutečný!

Máma mi láskyplně odhrne vlasy z čela. Normálně bych ji odbyl, tohle pohlazení odmítám od šesti let.

„Copak?“ zeptá se opatrně. „Něco tě trápí? Máš průšvih ve škole? Už jsem dlouho neviděla žákovskou, tak to radši vyklop, děje se něco?“

Statečně se pousměju a mlčky zamítavě zakroutím hlavou. Nemůžu se svěřit, ještě ne.

Ani nevím, jak jsem prožil dnešní den. Napsal jsem dva testy ve škole, šel jsem s ostatními na oběd, pak na hřiště zahrát si fotbal, potom domů. Pohybuju se jako dobře seřízený stroj, ale všechny běžné úkony vykonávám jako ve snu. Neeeee, to jsem nechtěl přece říct.

Už jsem v pyžamu a blíží se půlnoc. Nemůžu jít spát, oči se mi však klíží. Samy se zavírají, jsem příliš unavený.

Najednou stojím opět na okraji rokle. Vůbec si nepamatuju, že bych usnul. Před vteřinou jsem ještě seděl u psacího stolu, teď pode mnou plyne rudá záplava vod.

A můj obraz stojí přede mnou. Výsměšně se mi dívá do očí a rudé zorničky má rozšířené.

„Co se bojíš, poseroutko,“ směje se. „Skoč přece už dolů, vždyť jsi jenom můj sen. Celý tvůj život se mi zdá.“

„To není pravda!“ křičím v sebeobraně. „To ty se mi zdáš, já jsem skutečný.“

Nebojácně ustoupím o krok dozadu. Zavřu oči a padám.

Teď se konečně probudím a tahle noc bude za mnou.

Něco mě bolestivě šlehne do zad, a když otevřu oči, neležím ve své posteli. Visím několik centimetrů nad hladinou rudého jezera. Vyzývavě trčící kořeny vrby zachytily mé tělo před dopadem. Slyším hlasitý smích, podívám se nahoru a vidím svůj obličej zvědavě nakloněný nad propastí.

Ta tvář na mě přidušeným hlasem volá: „Tak co, proč ses neprobudil, když je tohle jen sen? Chudáčku malý, bojíš se, bojíš? A to ještě nic nevíš, ty vůbec nic nevíš. Jak tohle dopadne? Možná že nějaká příšera žijící v tomhle jezeře už ucítila tvůj slabošský pach a možná že už připlula a číhá pod tebou. Podívej se dolů – a radím ti, moc sebou nevrť!“

I když ho nechci poslouchat, oči se mi automaticky stočí k hladině a spatří dvě řady ostrých špičatých zubů vyčnívajících z té krvavé hrůzy. Nedá se poznat, k jakému tělu patří, ale obrysy pod vodou dávají tušit dobře dvoumetrovou délku. Žralok má jiný tvar čelisti, tohle vypadá jako obří štika, spodní i horní zuby připomínají spíš rozevřenou past, jakési železo na medvěda kousek od mého těla. Ale já nechci být tím medvědem.

Pud sebezáchovy mě nutí vymrštit se z dosud provizorní záchranné sítě vrby a skočit na břeh. Jen taktak se mi to podařilo, kořeny na rozloučenou natrhly mé pyžamové nohavice, ale zuby cvakly naprázdno. Obrysy těla neznámého tvora pod hladinou zčeřily vodu a udělaly prudké vlny. Dravec zklamaně odplul, ovšem nevím, jak daleko. Ležím vyčerpaně na zemi. Plíživými

kroky ke mně přichází můj snový dvojník. Také v jeho očích čtu zklamání nad mou záchranou.

„Ještě nemáš dost? A bylo to dost skutečné? Tak se přece vzbud! Já ti pomůžu!“

Vrhá se na mě a třese se mnou. Fakt je skutečný, cítím, jak se moje prsty v obraně zarývají do jeho těla. Kluk se rve jako o život, ale já mu oplácím stejnou měrou. Jeho hlasitý smích mě provokuje a rozdávám jednu ránu za druhou. V tom nedobrovolném objetí se překulíme až na samý okraj srázu. V jednom okamžiku kouknu do hlubiny a uvidím svítící body – oči chladně vyčkávající pod vodou.

„Však se dočkáš, chlapečku. Už brzy se s tím tvorečkem seznámíš. A pak jako můj sen skončíš. Už se mi bude zdát zase někdo jiný,“ sípe mi do ucha dotěrný hlas mého dvojníka.

Teď mi dal pěstí ránu do obličeje, tohle je nefér, pravidla rvačky se ale nedodržují. Síly mě opouštějí, protivník tlačí mou hlavu blíž k hladině. Jeho červené oči se zaboří do mých, a ten pichlavý pohled vyburcuje mé paže k horečné činnosti. Napnu svaly a kupodivu lehce, jak bych nikdy nečekal, přehodím jeho tělo přes svoje a jediným obratem ho shodím do jezera. Na vteřinu se potopí. Zachytí se rukama černého rákosí a snaží se vyhoupnout na břeh, něco ho však pod hladinou zadrží. To něco jsou zuby ostré jako pilky, kořist stiskly a odnáší ji dál. Bez dlouhého přemýšlení natáhnu k nebožákovi paži, chci mu pomoci.

I jeho ruka se zvedá, snad v marném gestu zoufalství? Ne, mává mi na pozdrav, naposled se zachechtá a s výkřikem, při kterém tuhne krev v žilách, mizí pod hladinou. Ještě zahlédnu, jak rudá voda v jezeře vře a bublá.

Potom všechno ztichne, najednou mám v hlavě tmou a vyčerpáním ztrácím vědomí.